

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16.889 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2008.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. BECKERS loco advocaat P.- Y. BRONNE, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit de Raad een aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht afleidt.

Hij stelt dat:

- zijn papieren hem ontnomen werden door de mensensmokkelaar;
- de “zin tot oriëntatie of de memorie van dorpsnamen niet iedereen aangeboren is, zelfs voor een persoon die sociaal geïnvesteerd is en studies verder zet”. Het feit dat hij niet precies was in de lokalisatie van verschillende geografische plaatsen is niet onverenigbaar met zijn profiel;
- de verwarring of het tekort aan precisie inzake de namen van regionale Afghaanse leidende figuren te wijten is aan de zeer grote stress waarmee hij te kampen had;
- zogenaamde onduidelijkheden betreffende de kennis van personen niets wegneemt van het ernstige en gevaarlijke karakter van de bedreigingen van de Taliban;
- de algemene beschrijving van de veiligheidssituatie in Kaboel irrelevant is, gezien hij wel studies volgde in de hoofdstad maar het voor hem onmogelijk was terug te keren naar zijn geboortedorp.

Verzoeker betoogt voorts dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn werkelijke angsten en dat menige details in zijn verhaal niet uitgevonden konden worden.

2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.2. De overheid die bevoegd is om over een asielaanvraag te beslissen handelt niet onredelijk is wanneer zij de kennis van de asielzoeker over zijn beweerde regio van herkomst toetst.

In casu werd vastgesteld dat verzoeker verschillende dorpen in zijn beweerde regio niet kon situeren, dat hij verschillende dorpen aldaar niet kende, dat hij slechts drie districten in de provincie Ghazni kon benoemen en dat hij niet in staat was de route van Qarabagh naar Kabul gedetailleerd te beschrijven hoewel hij zelf verklaarde dat hij deze reis vele malen ondernam. Hij was evenmin in staat namen van bekende figuren die de reële macht hadden in de regio waar hij bijna zijn hele leven zou hebben gewoond op te noemen of te herkennen. Daarnaast blijkt dat verzoeker ook niet op de hoogte is van het feit dat het hoofdkwartier van de regering in het district Qarabagh gedurende een korte periode in handen is geweest van de Taliban. Hij kon ook geen details geven over de zeer bekende kidnapping van Koreaanse burgers. Er zou, gelet op verzoekers betrokkenheid bij de NGO-werking in Qarabagh en zijn regelmatige contacten met medewerkers van diverse NGO's, toch mogen verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn voor welke organisatie deze Koreaanse burgers werkten of welk werk ze deden.

Verzoeker weerlegt noch verklaart afdoende deze vaststellingen. Zijn argument dat hij geheugenverlies leed ten gevolge van de stress vermag niet zijn onwetendheden te verklaren, vermits uit de nalezing van de gehoorverslagen blijkt dat hij andere vragen wel kon beantwoorden. Ook van een gestrest persoon, mede in acht genomen verzoekers relatief hoog opgeleid en ontwikkeld profiel (o.a. opgevoed door zijn intellectuele oom en studie aan de landbouwfaculteit van Kabul), kon redelijkerwijze verwacht worden dat hij bovenstaande vragen kon beantwoorden. Ook verzoekers stelling, dat geografische oriëntatie hem niet aangeboren is, doet hieraan geen afbreuk. Het is niet zo dat elk onjuist antwoord op een kennisvraag omtrent zijn voorgehouden regio van afkomst op zich leidt tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, maar wel de totaliteit van onwetendheden en onvolledigheden. Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis kan worden afgeleid dat de verzoeker niet het bewijs leverde van zijn beweerde herkomst. Bijgevolg kan ook aan zijn vluchtrelaas geen verder geloof worden gehecht en kan in zijn hoofd geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking genomen worden.

3.1. Verzoeker vraagt ten bijkomende titel de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

3.2. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker afkomstig is uit het district Ghazni in de provincie Qarabagh. Bijaldien kan op deze grond geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van voormelde wet van 15 december 1980 in zijn hoofd in aanmerking worden genomen.

Voor wat betreft de hoofdstad Kaboel, waar verzoeker ook enige tijd heeft verbleven alvorens zijn land te ontvluchten verwijst de Raad naar de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de Commissaris-generaal een verscheidenheid aan bronnen hanteerde om te besluiten dat er momenteel in Kaboel geen willekeurig geweld heerst. Hij wordt hierin bijgetreden door het UNHCR, dat in zijn regelmatig bijgewerkte analyse van de veiligheidssituatie in de verschillende regio's van Afghanistan geen positief advies verleent om bijkomende bescherming te verlenen aan personen uit Kaboel-stad (UNHCR, *Afghanistan security update relating to complementary forms of protection*, 23 juni 2008). Het UNHCR is, met zijn fysieke aanwezigheid in Kaboel en zijn veelvuldig geactualiseerde rapporten over de veiligheidstoestand aldaar, het best geplaatst om advies te verlenen over de noodzaak aan subsidiaire bescherming. Verzoeker brengt geen gegevens aan die deze aan het administratief dossier toegevoegde informatie weerleggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 oktober 2008 door:

dhr. F.HOFFER, kamervoorzitter,

dhr. G. OOGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE.

F. HOFFER.